

покретањем поступка оцене уставности Закона о локалним изборима и Закона о локалној самоуправи. Овакви поступци Суда били су јавно подржани и од тадашњих носилаца власти, али само декларативним изјавама у средствима јавног информисања. Сукоб између Уставом прокламованог и стварно жељеног положаја Уставног суда од стране тадашњих политичких странака на власти резултирао је новом блокадом његовог рада. Она се исказала опструкцијом поступка избора недостајућих судија и председника Суда од стране Народне скупштине. Због тога је рад Суда био изнова блокиран у периоду од 14 месеци. Вољом политичких чинилаца, Уставни суд је поново лишен могућности обављања своје уставне функције. То је био резултат нечињења управо оних политичких снага које су се вршећи власт у јавним институцијама најгласније залагале за владавину права и јачање институција система. У којој мери је таквим понашањем дерогирана уставно-судска функција није потребно посебно образлагати. На жалост, све то је било пропраћено упадљивим ћутањем средстава јавног информисања. Њихова активност и критика рада Уставног суда оживела је тек са успостављањем функције Уставног суда избором судија садашњег састава извршеним у децембру 2007. године. Стога пада у очи да је тадашњим „самозваним“ легалистима и појединим медијима Уставни суд представљао декоративну институцију прихватљиву само у времену када је онемогућен да врши уставну функцију, или када то чини на начин како они опредељују и доживљавају улогу Уставног суда у остваривању њихових политичких циљева. Несумњиво је да такво понашање има за директну последицу урушавање институције Уставног суда, што се чини и мимо свих демократских принципа недопуштених критика донетих одлука Уставног суда. Уставни суд је чувар Устава и гарант владавине права у Републици Србији. Хитност његовог деловања је пожељна, али се она не сме поистоветити са захтевима да Уставни суд својим одлукама удовољава политичким захтевима било позиције било опозиције. То не значи да Уставни суд тиме жели да оправда застоје појединих поступака оцене уставности и законитости, а још мање да избегне вршење Уставом му поверене функције. Напротив, дубоко свестан и улоге коју има и правних последица које носе његове одлуке, Уставни суд настоји да своју функцију врши искључиво у служби владавине права и делотворне заштите људских права и слобода. У контексту таквог става Уставног суда, и овом приликом морам указати да Уставом утврђена обавеза доношења закона о суштинској аутономији Покрајине Косово и Метохија још увек није реализована, иако је од доношења Устава од 2006. године до данас протекло готово пуних седам година. Рад Уставног суда у периоду након доношења Устава од 2006. године обележен је вршењем основне надлежности – нормативне контроле уставности и законитости и одлучивањем о уставним жалбама.